

tagelseshjem savnes i høj Grad mange Steder, og jeg tror, at det i Virkeligheden ogsaa for deres Vedkommende gælder, at Udgifterne ikke ville blive uforholdsmæssig store. Men naar det ærede Medlem for Assens mente, at man i første Række maatte se at faa Børnene anbragte i private Hjem i Stedet for i Børnehjem eller Børneopdragelsesanstalter, saa vil jeg sige, at selv om det kan lykkes at finde saadanne private Hjem, saa talte det ærede Medlem dog selv om, at vi maatte have et skærpet Tilsyn med Plejebørn, og han sagde, at som Tilsynet er nu, er det højst mangelfuldt. Deri har det ærede Medlem Ret. Jeg har i adskillige Aar været Formand for et kommunalt Udvalg, der skulde føre Tilsyn med Plejebørn, men skønt vi gjorde det saa godt som muligt, forstaar jeg godt, at det var højst mangelfuldt. Der var særlig en Ting, vi lede under, og det var dette: hvor finde vi de virkelig gode Plejehjem? Det er godt nok at man kan tage et Barn fra et Plejehjem, men saa gælder det jo dog i første Række om at have et Sted, hvor man er sikker paa, at Børnene faa det godt. Det er det, jeg mener, at der ved Siden af maa være Børnehjem, hvor man kan være sikker paa, at Børnene, naar de anbringes, kunne have det saa godt, at Samfundet kan være i Stand til at erstatte dem noget af den Kærlighed og Omsorg, som de maa savne i Hjemmet. Jeg tror ikke helt, man kan undgaa Børnehjem, naar man skal have et virkningsfuldt Tilsyn med de private Plejehjem, fordi det for mange af disse er saadan, at det i første Række er Hensynet til Betalingen, til den mulige økonomiske Fordel, man kan vinde ved at tage et Plejebarn, som er bestemmende. Jeg kan ikke se, at disse Optagelseshjem, saaledes som den højtærede Justitsminister mente, kunne blive Indgreb i Moderens Ret, thi jeg mener, at hvor Moderen selv er i Stand til at beholde sit Barn, passe og pleje det, bør hun ubetinget have Lov dertil. Men det er i mange Tilfælde saaledes, at det for hende er magtpaaliggende snarest muligt at komme ud igen og tjene til sit Erhverv, saaledes at Barnet anbringes et Sted, og der mente jeg, at Optagelseshjem i hvert Tilfælde kunde træde til. Jeg tror, det vilde være ønskeligt eller endog nødvendigt at faa saadanne Optagelseshjem oprettede, naar man virkelig tilsigter at gavne Børnene.

Saa mente det ærede Medlem for Assens (Berntsen), at jeg har beklaget, at

Børn, fødte udenfor Ægteskabet, saa sjældent naaede at faa deres Navne noterede i Hof- og Statskalenderen. Nej, det er ingenlunde Tilfældet. Jeg nævnte kun, hvor forskellige Chancerne vare for de forskellige Børn, og der tror jeg, at det ærede Medlem ramte lidt ved Siden af. Jeg er enig med den højtærede Justitsminister i, at det med uægte Børn var saaledes, at de begynde længere nede paa Livets Skyggeside end et fattigt Barn. Det ærede Medlem nævnte nogle Eksempler paa fattige Børn, der vare naaede frem i Livet, men han begik den Fejl ikke at nævne Eksempler paa Børn, fødte udenfor Ægteskab. De to Eksempler, han nævnte, vare H. C. Andersen og Rasmus Christian Rask. Men om dem gælder det, at de have haft et kærligt Hjem og meget omhyggelige Forældre, der vaagede over dem i deres Barn-dom. Desuagtet har jeg ikke noget imod, at vi se lidt paa disse to, fordi det viser sig, hvor uheldige Forholdene i Virkeligheden ere. Det gælder om begge disse to, at naar det lykkedes dem at naa frem, var det, fordi de vare saa heldige at finde private Velgørere, som toge sig af dem og ofrede Penge paa dem. Men saadanne Tilfældigheder, om Børnene finde private Velgørere eller ikke, skulde ikke være bestemmende for et Barns Fremtid. Jeg tror, at naar vi tage fat paa en Lovgivning for Børn, maa det være Samfundet, der træder i Stedet for disse private Velgørere. Det maa blive Samfundet, der forstaar, at det dér har en Pligt, saa at det ikke bliver en Tilfældighed, om et Barn med Evner støder paa Velgørere, der ville hjælpe det frem. Det ærede Medlem for Assens mente, at en Mand som Rasmus Christian Rask, der var en Ære for vort Land, var et Bevis paa, hvorledes Børn fra fattige Hjem kunde komme frem. Jeg kunde have Lyst til at illustrere dette ved med den ærede Formands Tilladelse at oplæse et lille Uddrag af et Brev, som Rask skrev i sit 24de Aar, da han var naaet saa vidt frem, at han var begyndt at vinde Anerkendelse. Han skriver ved at se tilbage paa de Vanskeligheder, han havde haft at overvinde, og de Vanskeligheder, der nu taarnede sig op for ham: „Jeg misunder ikke nogen, som blev født til Rigdom, men jeg beklager den, hvis Aand naaede en saadan Dannelses, at han kunde virke noget stort og herligt, men hvis Fødsel satte ham paa en saadan Post, at hans Granskning og Virksomhed skulde i det mindste for en stor Del hænges og spildes for Verden.“ Altsaa, det er en Mand, der taler ud af Er-